

Implozie solară

Costel Zăgan

Eu nu-s poet ci dinamită
când primăvara mă imită
și-mi scoate mugurii afară
ca florile să nu mă doară

Ca un vulcan cu stele-n miez
eu nu exist eu explodez
stiloul meu și-aruncă lava
și cerul își pornește nava

Sufletu-mi arde pe hârtie
tăcerea țipă că e vie
și nimeni totuși nu întreabă
de unde-atâtea stele-n iarbă

Și-n cer de unde-atâtea flori
un ghiont îți dau și iată zbori

Costel Zăgan, CEZEISME II